

Werk

Titel: Ad Emin. et Rev. principem Carolvm S. R. E. Card. Rossettv[m] Episcopvm faventinu

Jahr: 1646

Kollektion: Zoologica

Digitalisiert: Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen

Werk Id: PPN367611805

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PPN367611805>

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=367611805>

LOG Id: LOG_0042

LOG Titel: De Vulture Leporariaio Germanorum. Cap. V.

LOG Typ: chapter

Übergeordnetes Werk

Werk Id: PPN367611716

PURL: <http://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?PPN367611716>

OPAC: <http://opac.sub.uni-goettingen.de/DB=1/PPN?PPN=367611716>

Terms and Conditions

The Goettingen State and University Library provides access to digitized documents strictly for noncommercial educational, research and private purposes and makes no warranty with regard to their use for other purposes. Some of our collections are protected by copyright. Publication and/or broadcast in any form (including electronic) requires prior written permission from the Goettingen State- and University Library.

Each copy of any part of this document must contain there Terms and Conditions. With the usage of the library's online system to access or download a digitized document you accept the Terms and Conditions.

Reproductions of material on the web site may not be made for or donated to other repositories, nor may be further reproduced without written permission from the Goettingen State- and University Library.

For reproduction requests and permissions, please contact us. If citing materials, please give proper attribution of the source.

Contact

Niedersächsische Staats- und Universitätsbibliothek Göttingen
Georg-August-Universität Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen
Germany
Email: gdz@sub.uni-goettingen.de

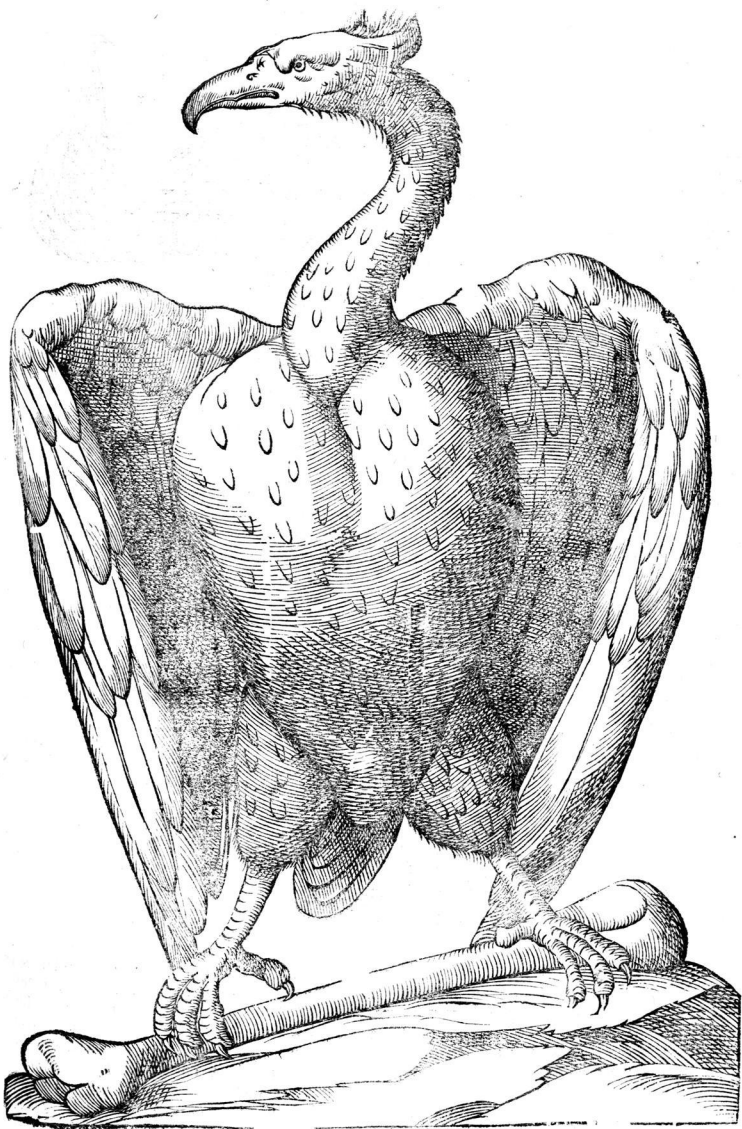
rere rupium faxis, quibus degunt ac nidum construunt. Vultures Batici seu albi conspectu rariores sunt, quàm nigri, & hoc peculiare habent, quòd plumæ verticis ipsis breviculæ sint ac curtax admodum, si Aquilis comparentur; quæ causa est cur callos esse eos quidam sint opinati. Crura obtinent brevia, plumis vndiquaq; contacta ad superiorem vsq; digitorum paritè. Quæ nora quidem peculiaris est, nec cuiuspiam cæterarum rapacium aduncarum competens, præterquam nocturnis. Baticis his plumæ colli admodum angustæ ac longiusculæ sunt, quales Gallis Gallinaceis & Sturnis è collo propendent, si reliquis, quæ dorsum, latera, necnon alarum sinus operiunt, comparentur, quæ exiguæ sunt & latiusculæ instar squammarum. Eæ verò, quæ dorsum, ventriculum, ventrem, & vropigij radicem vestiunt, ruffæ apparent in Batico Vultu⁴re, in nigro verò nigræ, sed in vtroq; latae satis. Huius autem Batici sui Vulturis hanc, quàm posuimus, Bellonius iconem exhibet.

DE VULTVRE LEPORARIO

Germanorum. Cap. V.

Vulturis
Leporarij
Synonyma
Aßgyr.
Krybgyr.
Roffgyr.
Hotzgyr.
Steingyr.
Hafengyr.
FORMA
DESCRIP
TIO.

ORNITHOLOGVS de eo Vulture, quem Germani à Leporum raptu Leporarium vocant, in hunc modum scribit: Ego hoc genus Germanicè Aßgyr, id est, cadauerum Vulturem rectè nominati puro, vnde & krybgyr dicitur, ab alijs Roffgyr, ab equis nimium, quòd eorum cadauera appetat, ab alijs (vt circa Claronâ Heluetiorum) Hotzgyr, nescio qua ratione, alibi Steingyr, à rupibus, in quibus nidificat. Lepores rapit, vnde illi nomen factum Hafengyr, id est, Leporum Vultur. Peciore non ita fuluo est, vt aureus noster, magnitudine inferior. Iconem eius Germaniæ nostræ ornamentum Georgius Fabritius ad me misit, hac etiam adiecta descriptione: Vultur quem Germani Ein Hafengyr appellant, rostro est obunco, nigro, fœdis oculis, corpore firmo & magno, alis latis, cauda longa & directâ, colore in rutilo nigricans.

Venatus,
Natura.
Volatus,
Nidus.
Vicinus.

te, pedibus flavis. Stans aut sedens cristam quasi cornuta in capite erigit, quæ in volante non so-
apparet. Alæ extensæ mensuram orgyæ excedunt. Incessu, duorum palmorum spatio gradum
facit. Ex Avibus persequitur omne genus. Ex feris venatur Lepores, Coniculos, Vulpes, hiru-
los, necnon piscibus infidiatur. Non mansuecit feritate. Nec solum volatu ex præcipiti, ve-
rùm etiam cursu prædam insequitur. Volat magno & sonoro impetu. Nidificat in densis & de-
sertis sylvis, & in altissimis arboribus. Pascitur carnibus & extis animalium, ne à cadaveribus
quidem abstinens: famem quatuordecim diebus integris tolerat, quamvis voracissimus. Eius-
modi Vultures duo capti in Alsatia anno M.D.XIII. mense Ianuario, in ditione Gerollesensis
superioribus annis vnus Rotachi in Francis montanis: proximo & hoc ipso anno, plures ex ni-
do.

do, in altilinea quercu constructo, inter arcem novam Mauritijs Principis, & Milenam oppidū. Vulgus opinatur esse Aquilas, neq; aliter de Allaticis in Croniconum libris suspicatur Hedio, cuius descriptio cum ijs Vulturibus, quorum tres hic vidimus, maxima ex parte convenit. Pedibus nonnulli videntur, ut ijs imponent candelabra. Adijcit Ornithologus Agnos, Hædos & in rupibus binuculos Rapicaprarum rostro impetentem ferire, & si collabantur, iacentium corpora depasci. De hoc si simpliciterne Vultur sit, an ex Vulture & Aquila compositum genus, alij iudicent. Sed quid ego sentiam, iam dixi antea. An hoc sit genus illud, quod Albertus Homero Melanokōn vocari scribit? Huic enim soli peculiare est Leporibus insidiari, eosq; necare, præterea niger est, & pullos incorrupto alimento nutrit, docetq; venari, solus inter cæteras veloc, & ad docendum aptus.

DE VULTURE AVREO

Ornithologi. Cap. VI.

VULTURIS aurei pellem ad nos, inquit Ornithologus, aliquando missam ex Rhædis Alpibus, rostro adhuc & cruribus hærentibus, dum contemplerer, hoc modo descripsi: Multa hic Vultur communia habet cum genere Aquilæ alpinæ (cuius figuram & descriptionem in Aquilæ historia primam dedimus) sed per omnia maior est. Longus est à rostro ad extremam caudam sex dodrantes & paulò amplius: ad extremos ungues quinq; dodrantes aut paulò minus. Longitudo superioris rostri, quantum eius aperitur, septem ferè digiti transversi. Caudæ longitudo circiter tres dodrantes. Tota pars supina, id est, collum inferius, pectus & venter, & pedes quoq; rufi sunt colore, dilutior quidem caudam versus, rubentior autem versus caput. Digni pedum fusco vel corneo colore sunt. Alarum penna longissima quatuor ferè dodrantes æquat. Subnigricant seu fuscae sunt omnes alarum pennæ vno ferè colore; parvulæ tamen supremæ in alis nigriores sunt, & per medium aliæ subruissis maculis, aliæ subalbidæ, circa imum distinguuntur. cō nigriores autem sunt, quò propiores dorso, vbi splendent præ nigredine. Pennæ per medium dorsum nigrae sunt, splendentq; in earum medio cauliculi albi, præsertim, quæ circa medium dorsum sunt, & dimidia colli parte: reliqua enim colli pars pennas ex albido rufas habet. Caudæ pennis idem color est, qui alarum, nempe fuscus. Huic omnino mihi respondere videtur, si tamen Vultures verè cognovit, genus illud, quod Albertus vocat Vulturem verum, Græcis, ut ille somniat, Gression dictum: maius cæteris sesquialtera proportionem, vocem edens fortem, colore citrino, aliquantum rubescente, rariùs apparet. Veruntamen si falsus voluit Albertus *ymator* dicere, quod Aquilæ aureæ competit: atq; is vel Aquilas cū Vulturibus confudit, vel non benè distinxit. Aurei verò Vulturis icon, quam Ornithologus exhibet, ea est, quæ capite de Leporatio Vulture secundo loco typographi incuriâ posita est.

Finis Libri Tertij.